

Ako išlo vajce na vandrovku

Za starých, dávnych čias pobralo sa vajce vandrovať. Ako? Nuž ako každé vajce. Urobilo kotúl! a pustilo sa, kadiaľ mu bola ľahšia cesta.

Kotúľa sa, kotúľa, a tu mu cestu zastane rak.

„Kdeže, kde?“ pýta sa vajca rak.

„Do sveta vandrovať.“

„Kde ty, ta i ja,“ vraví rak a už sú dvaja.

Idú, idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, a tu im cestu zastane kačka táč-kač.

„Táč-kač, kdeže kde?“ pýta sa tá.

„Do sveta vandrovať,“ vravia vajce a rak.

„Kde vy, ta i ja,“ ani sa nenazdali a už sú traja.

A tak idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, kačka táč-kač sa z boka na bok kolembá, a tu im cestu zastane moriak.

„Hudri-dudri, kdeže, kde?“ pýta sa moriak.

„Do sveta vandrovať,“ vravia vajce, rak a kačka.

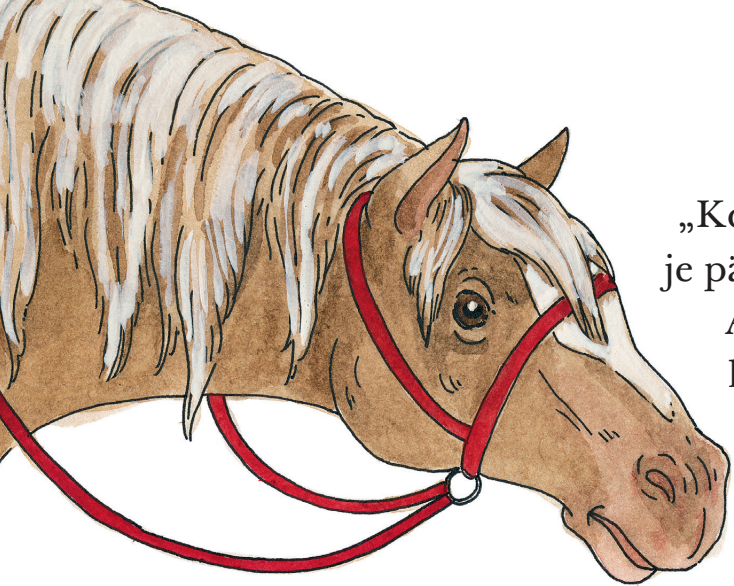
„Kde vy, ta i ja,“ ani sa nenazdali a už sú štyria.

A tak idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, kačka táč-kač sa z boka na bok kolembá, moriak dudre, a tu im cestu zastane kôň.

„Míhahá, kdeže, kde?“ pýta sa kôň.

„Do sveta vandrovať,“ vravia vajce,
rak, kačka a moriak.

„Kde vy, ta i ja,“ ani sa nenazdali a už ich je päť.

A tak idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, kačka táč-kač sa z boka na bok kolembá, moriak dudre, kôň, čo skok, to kopytom klop, a tu im cestu zastane vól.

„Bú-bú, kdeže, kde?“ pýta sa vól.

„Do sveta vandrovať,“ vravia vajce, rak, kačka, moriak a kôň.

„Kde vy, ta i ja,“ ani sa nenazdali a už ich je šesť.

A tak idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, kačka táč-kač sa z boka na bok kolembá, moriak dudre, kôň, čo skok, to kopytom klop, vól rozvážne chvostom šibe, a tu im cestu zastane kohút.

„Kikirikí! Kdeže, kde?“ pýta sa kohút.

„Do sveta vandrovať,“ vravia vajce, rak, kačka, moriak, kôň a vól.

„Kde vy, ta i ja,“ ani sa nenazdali a už ich je sedem.

A tak idú, ako idú – vajce sa kotúľa, rak kráča pospiatky, kačka táč-kač sa z boka na bok kolembá, moriak dudre, kôň, čo skok, to kopytom klop, vól rozvážne chvostom šibe, kohút im do kroku hlasno vyspevuje.

Vandrujú verní kamaráti, vandrujú, iba keď ich v hustej smrečine zastihla noc. Konáre pukocú, ihličky suchocú, dvíha sa vietor, búrka sa blíži, tma ako v rohu. Všade pusto a smutno.

Jaj! Beda! Strach!

Navyše kamarátom v bruchu cigáni hrajú, hlási sa hlad.

A tu zrazu prask!

„Čo to?“ skikiričí kohút. Nič nedbá na mocný hlas, rozťahne krídla a s vetrom opreteký letí v diaľ.

Tisnú sa šiesti kamaráti v húštine, zubami drkocú, keď tu zrazu nablízku zareve zver.

